

Младитѣ хора се спогледаха и, както порано, се събраха на купѣ. Давидѣ не посмѣ да се закачи повече и си трѣгна къмъ село. „Тоя пѣтъ Чокоя нѣма да се отърве, ще му съдератъ кожата“, — мислѣше си той и се усмихваше.

Мина се доста време и каруцата най-после наближи до навеса. Дребнитѣ изпотени кончета, прегънати, съ наведени глави, съ мжка изваждаха краката си изъ гжстата калъ — чуваше се сжщиятъ звукъ, като кога вадятъ тапата на нѣкое шише: шлюпъ! шлюпъ! Колелетата рѣжеха калъта надълбоко. Съ остра жълта брадичка, съ живи сини очи, Чокоя седѣше отпредъ и размахваше камшика. Изведнажъ той видѣ, че петъ-шестъ души излѣзоха отъ навеса и се спуснаха къмъ него. Той ги позна кои сж, разбра, че не мислятъ нѣщо добро — всѣки единъ отъ тѣхъ криеше кжсо дърво задъ гърба си. Изглеждаше, че Чокоя много не се уплаши, само замаха по-често камшика, като подвикваше на конетѣ: „дий! хайде, дий!“ Задъ него, както бѣше казалъ селянинътъ съ коня, имаше нѣщо завито съ платнище и съ единъ ямурлукъ — навѣрно туй бѣше солъта, покрита хубаво, за да не се стопи.

Низкиятъ тантурестъ момъкъ хвана конетѣ за юздитѣ и, засмѣнъ, ги поведе.

— Какво... Какво правишъ? Ей-ей! — звика му Чокоя.